

ԻՆՊՈՆ

Աւաղ, աւաղ, ամէն բան ջինջ կը պարգուի.
Ո՛վ լոյս, արդ քեզ վերջին անգամ կը տեսնեմ:
Ծնայ անոնցմէ՛ որոնցմէ՛ պէտք չէի ես,
Կենակցեցայ՝ որոնց հետ պէտք չէի ես,
Ըսպանեցի՛ զոր պէտք չէի սպանենէլ ես:

ՊԱՐ

Ո՛վ ծընունդներ մահկանացու,
Ո՛րքան ձեր կեանքն է ոչընչին հաւասար:
Ո՛ր մարդն երբեք է՝ աւելի երջանիկ
Քան այն՝ որ այնպէս կը կարծէ, եւ ահա
Երջանկութիւնը կը ցնդի:
Արդ նայելով օրինակիդ,
Ճակատագրիդ, ո՛վ շուտական խղիպոս,
Ես երջանիկ չեմ համարիր ոչ մէկ մարդ:
Նըշանն աղէկ աննելով
Երանութեան ու փառքի
Բարձրագոյն ծայրը հասար:
Սատկեցուցիր չարաշար
Կորամագիւ երգիչ կոյսն,
Իւ կեցար իբրը պատուար
Դէմ իմ երկրիս մահերուն,
Իւ կոշուցար իմ արքայոյ
Մեծապատիւ մեծարուած,
Թագաւոր մեծ ֆեբէի:

Եւ արդ ո՛վ քան զինք չըլաւ ու թշուառ՝
Երբ կենեքի դիմակն ահա փոխուեցաւ.
Ո՛վ քան զինքն անհղ տանջանքներու մէջ,
Ո՛վ թշուառայեղց եւ աղիտակոծ:
Ո՛վ խղիպոսի զըլուխ հոյանուն,
Որուն բաւական եղաւ զնալ իյնալ
Նոյն նաւահանգիստը¹, նոյն առագաստն
Իբր որդի եւ հայր. արդ ի՞նչպէս, ի՞նչպէս
Կրցան ախօսներն հայրենի ժուժել,
Ո՛վ չըլառական, ու միալ լուռ ու մունջ
Մինչեւ այն կէտին...

Բայց ամենատես

Ժամանակն հասաւ՝ առանց ուզելուդ՝
Դատապարտելու հարսանիքը ժանտ,
Վաղուց ծընող եւ ծնեած:
Ո՛վ դու որդեակ լայոսի,
Ո՛ր էր, ո՛ր էր բնաւ երբեք
Ես քեզ տեսած չըլլայի:

1. Նաւահանգիստ եւ առագաստ՝ ամուսնութեան հոսմար կ'ըսէ, ուր մտաւ իղիպոս հայր եւ որդի միանգամայն, ակօղ սալարանութիւն է մայրենի արդանդին:

2. Սփէնքի չարեքներէն, զոր կարկեցուց եւ սպանեց իղիպոս:

կը հեծեմ ուժգին եւ կը հառաչեմ,
Բայց ճշմարտն ըսելով՝
Քու շնորհիւ շունչ առի ես
Տառապանքէս², քու շնորհիւ
Անքերըս քուհը տեսան:

(Շարումակիլի)

Թրգմ. Հ. Ա. ՂԱԶԻԿԵԱՆ

ԱՇՈՒՆ

Լըրիւ աշուն է. կալ, հընձան թէ գեղուն՝
Երջանկութեամբ կը բերկրի սիրտն ալ մարդուն.
Բայց ո՛ր հացին երզն ու բուրումն՝ անոր կհանք,
Լուսափըրփուր գինին՝ սըրտին իր հեշտանք:

Տըխուր աշուն... Որթը կ'հեծէ մերկանդամ
Թողլիք հոգին գիրկն. անցաւոր մը դաժան
Ջայն կողոպտեց, լացին սաթի հատիկներ
Որոնց ակէն անմոռուկ սէր պիտո՛ հոսէր:

Ցաւոտ աշուն... յոսի հասկերն են ունայն.
Մերկ է այգին. նըռնենիններն հոն կ'որբան.
Անձանթներն ներս խուժելով կըթեցին
Ու կըթեցին կարմիր նուռերն աղքատին...

Մէն մի բիւրեղ այն աքսորի սև ճամբուն
Իր բաժակէն ամբիժ՝ ծորեց չիթ մ'արիւն.
Այդ Գողգոթան կ'ելեւիջէ աղօթիկը
Հէք այգեպանն արեան ցօղել՝ արցունքներ:

Աւերածի այն արցունքոտ իրիկունս
Վաղորդայինն երբ կ'հիւսէր երգ մ'ողբական,
Իր ամայի մենալաւնէն էր տեսաւ
Այգին շողով նուռ մը բոսոր սրտագրաւ...

Ան՝ սըգաւոր լքուած սրտին զերդ պատկեր
Տերններուն մէջ դալկահար՝ կը հըսկեր
Մինչեւ կնիւրը յոյգերուն տեղիք տար
Որ թօթափի մէն մի բիւրեղ ծոցէն վար:

Ու խաբուսիկ ըսփոփանքով մը յետին
Ըմբռնինէ մեղկ համբոյրն աշխան արեւին,
Երբանիովն հուսկ արիւնքոտ գոհերու
Հողի ծոցին մէջ առ յաւէտ նըշխելու:

Հ. ԵՂԻԱ ՓԵՏԻՅԱՆ